

Днес

на страницата:

„А другари от ЖП управление, молим ви!“

„Познавате ли техноложката Донка?“

И те се нуждаят от такива услуги.

Един младеж по опасен път.

Грижите ли се за възпитанието на ваши деца?

С пълна вяра в бъдещето.

Зашо няма радиоапарати?

ПОХВАЛНА ПОСТЪПКА

Преди няколко дни Иван Д. Саров от с. Чакали изгубва спестените си 1,200 лева. Наистина, те не са кой знае колко пари, но за един младеж като него, току-що уволнил се от народната казарма, те бяха много.

Същата вечер Стефан Д. Стоянов, автомобилиен монтор при ДАП — Елена, на мерили пъртомнето и връща парите на Саров.

Безкрайно благодарен и трогнат е Иван Саров от постъпката на Стефан Д. Стоянов. **Дончо Терзиев**

На снимката: Желязко Николов, секретар на комсомола при ТПК „Ст. Станчев“ в с. Сушица е един от добриите производители, обичащи професията си. Дневните си норми той винаги изпълнява над 120 на сто.

Снимка: Ст. Камбуров

Всеки ден с редакционната поща идват новини от окръга, които говорят за хубави прози по нашите селски сцени.

След дълга подготовка и немалък труд самодейците при народното читалище в с. Върбица са представили с голям успех втората си поред пиеца за сезона „Бай Ганю“.

Своите зрители са зарадвали с писцата „Блокада“ участниците в самодейния театрален колектив при народното читалище в село Обединение. Целият колектив се е справил с големата задача, но особено е изпъкнала в ролята си телчарката Йонка Ангелова.

Учител и родители от с. Морава са подготвили и представили от името на родителско-учителския комитет писцата „От много любов“.

С „Камък в блатото“ са представили самодейците от село Правда.

След „Мечи сън“, „Майстори“, „Сребърният пръстен“ и „едноактните пиеци „Завършане“ и „Грешка“ самодейците от Илаков рът сега усилено подготвят „Бра жалец“.

В бръзка с Международния ден на жената театралният колектив при народното читалище във Вишовград подготвя писцата „Боряна“.

Чести са гостуванията на чужди колективи. Горскосеновските самодейци посетиха с. Сушица с писцата „Хайдутин майка не храни“. Театралният колектив при средното политехническо училище „Бачо Киро“ в Павликени гостува в селата Росица и Лесичево с писцата „Седемнадесетгодишните“. Самодейците от Михалци зарадваха трупите се от с. Мусина с едноактната писка „Младежко обещание“. Изнесоха и литературно-музикална програма. В Михалци пък гостуваха професионалисти от столицата и се представиха с музикално-танцов хумористичен спектакъл.

По дописки на Д. Габровски, Чавдарова, С. Иванов, Ст. Петров, Ц. Никифоров, Х. Боянов и Й. Дечев

Първото нещо, което се наблюдава на очи е, че тук мъжете са съсъс малко. Насъкъде са пълзяли жените!

Под ръцете на неуморимите труженники излизат тонове консервиран плодове и зеленчуци и поемат към сълнчевата Тракия, равна Добруджа... преминават граничите на Родината.

Всеки ден сред чевръстите и разбръзали се работници е и една жена на средна възраст, облечена в бяла манта, с бяло боне.

Ето я! Тази е, дето се приближава към пълначките, спрели работа.

— А вие защо стонте, другарки?! — обръща се ласкаво към тях.

— Нямаме буркани, другарко Станчева!

— Така ли! — никак сепнато кимва тя с глава и без да каже нещо, жената се избяга.

— Добре! Тогава докарайте 1—2 вагонетки нови буркани, за да смогнете след това измивайте пак старите!

— след тези думи ентузиазъмът в работничите нарасна, работата тръгва по-добре.

В този момент никакво особено тракане се разнася из цеха. Другарката Станчева забърза затам. На вратата се сблъска с една работничка, която почти тича.

— Къде отиваш, Марей?

— спира я тя.

— Парният бланшор не е в ред. Отивам за техника.

— Ела да видим! — връща я Станчева.

При благородната тя внимателно се вслуша в тракането, отваря един капак, открива повредата и я отстранява. Лентите покрай затварачната машина са отрязани с пълни незатворени буркани.

— Нещо не ти спори, Дочеке! — обръща се Станчева към затварачката — черноока девойка със строга черта на лицето.

— Машината не ме слуша!

При благородната тя внимателно се вслуша в тракането, отваря един капак, открива повредата и я отстранява. Лентите покрай затварачната машина са отрязани с пълни незатворени буркани.

— Къде отиваш, Марей?

— спира я тя.

— Парният бланшор не е в ред. Отивам за техника.

— Ела да видим! — връща я Станчева.

При благородната тя внимателно се вслуша в тракането, отваря един капак, открива повредата и я отстранява. Лентите покрай затварачната машина са отрязани с пълни незатворени буркани.

— Нещо не ти спори, Дочеке! — обръща се Станчева към затварачката — черноока девойка със строга черта на лицето.

— Машината не ме слуша!

ИЗ РЕДАКЦИОННАТА ПОЩА

БОРБА

ПРЕД 50-ГОДИШНИНАТА НА МЕЖДУНАРОДНИЯ ДЕН НА ЖЕНАТА — 8 МАРТ

ПО СТРЪМНИНИТЕ

Хайде другарки, горе чакат за буркани, давайте поживо! — още от вратата на миянчото, дружески заподканя тя работничките.

— Малко ли сте днес или първично говорите, а, какво же кажеш, Данче? Познавате ли?

— Не еме по-малко, но днес бурканите май са мързнички, че не ни спори отвръща Данчето, като си дава уж сериозен вид, а се усмихва, защото нейната ръководителка я предразполага към веселост.

— Добре! Тогава докарайте 1—2 вагонетки нови буркани, за да смогнете след това измивайте пак старите!

— след тези думи ентузиазъмът в работничите нарасна, работата тръгва по-добре.

В този момент никакво особено тракане се разнася из цеха. Другарката Станчева забърза затам. На вратата се сблъска с една работничка, която почти тича.

— Къде отиваш, Марей?

— спира я тя.

— Парният бланшор не е в ред. Отивам за техника.

— Ела да видим! — връща я Станчева.

При благородната тя внимателно се вслуша в тракането, отваря един капак, открива повредата и я отстранява. Лентите покрай затварачната машина са отрязани с пълни незатворени буркани.

— Нещо не ти спори, Дочеке! — обръща се Станчева към затварачката — черноока девойка със строга черта на лицето.

— Машината не ме слуша!

Уважавани хора в стопанството

Двама старци от Лъсковец, на чието плеши тежат повече от 70 години, неуморно работят в стопанството.

Баба Станка Бачкова е седемдесет и две години, а се труда веднъг с младите. От основаването на кооперацията досега тя работи на Слобоковете. Отначало бе звеночница и слични си пример увличаше другите. Недавна тя отстъпи звеночводството на по-младите. Баба Станка Бачкова и

дядо Панайот Анастасов са уважавани и тачени хора в цялото стопанство. На годишното отчетно събрание единодушно бяха избрани в президиума на събранието.

Сега е зима, но дядо Панайот не сън до печата. Празник не е празник, в студ и мраз, старецът си напомня за работата от стопанството.

Младите могат да се поучат от тях.

Отмести се за малко. И Станчева замества мястото на девойката. Известно време поработи там и проверява състоянието на машината.

Така Данка Станчева — технолог на стерилия цех на Държавния консервантен комбинат „Панайот Цвиков“ — Г. Оряховица мисли и грижи за предприятието, като за свой дом. Никога не отминава нещата мимоходом. Взема призрачният си завоюва с високачествена продукция.

С пълна вяра в бъдещето развитие и задържаване на кооперацията колективът се зае с построяването на нов кооперативен дом. През зимата събранието на кооператорите дадоха над 220 доброволни трудодни за събаряне на старите постройки.

Строят собствен кооперативен дом

Трудовият колектив на общарската ТПК „Освобождение“ в Горна Оряховица от създаването на кооперацията досега работи в непригодни за общукаската професия помещения. Въпреки това колективът си завоюва добро име с високачествена продукция.

С пълна вяра в бъдещето развитие и задържаване на кооперацията колективът се зае с построяването на нов кооперативен дом. През зимата събранието на кооператорите дадоха над 220 доброволни трудодни за събаряне на старите постройки.

Колективът на кооперацията с доброволен труд в помощ на строителите изгражда модерен кооперативен дом. Към края на годината в новата сграда е построено постъпление с мебелировката, богатия избор на стоки и културно обслужване. Нова придобивка за селото е и ремонтираната аптека, която е добре обзаведена и гордост на селото.

Всички се радват, когато гледат как се променят и подобряват магазините на селото.

Изменят се селските магазини

Преди няколко години магазините в с. Полски Тръмбеш имаха доста непривлекателен вид. Опушени и мръсни стени, няколко тезгии и рафта, в които се наредяше стоката — това беше видът им.

А сега те по-нишо не отстъпват на градските магазини. Магазинът за платове и готово облекло, фин трикотаж, обувки и гастрономът — всички правят добро впечатление с мебелировката, богатия избор на стоки и културно обслужване. Нова придобивка за селото е и ремонтираната аптека, която е добре обзаведена и гордост на селото.

Всички се радват, когато гледат как се променят и подобряват магазините на селото.

Ст. Цветанов

Въпроси, които чакат...

ЗАЩО НЕ ИДВА И ДО НАС?

Първата от изборите избирателите дадоха много повече на своята съветница. Едно от тях бе да се пусне рейсовка кола, която да съвърже Лъсковец със селата Драгижево и Мерданя. От 1 февруари бе пуснат рейс, но от Горна Оряховица — само до Лъсковец — само на 4 километра.

Избирателите питат: защо рейсът не стигне до Мерданя, което отстои от Драгижево само на 4 километра?

Моcho Станев

ДОКОГА ТАКА?

Сега село Илаков рът се електрифицира, довършват се последните инсталации по домовете. Мнозина от хората желаят да се снабдят с радиоапарати. Наистина в магазина на кооперацията се намират приемници, но липсват такива, които най-много се търсят от населението, а именно български радиоапарати „Мелодия“. Въпреки усилията на търговските работници да ги доставят, не успяваха, тъй като липсват в складовете на Драгижево.

При това положение много от жителите на село Илаков рът са принудени да отиват в Горна Оряховица, Сливен и другаде за радиоапарати.

Сега идва времето на годината, когато се откажат от религиозните увлечения, които се получат отрицателно върху поведението на децата.

След това година се откажат от религиозните увлечения, които се получат отрицателно върху поведението на децата.

След това година се откажат от религиозните увлечения, които се получат отрицателно върху поведението на децата.

След това година се откажат от религиозните увлечения, които се получат отрицат

Има ли, няма ли!

През отворения прозорец подухна вътре, вдигна един лист от масата, завърта го и като разбра че нищо не еписано върху него оставил го и се залови да охлажда челото на председателя.

Охлажда го дотогава, докато председателят вдигна глава, разтърси я и рече:

— Все пак, има!

От съседната стая се откряха вратата и счетоводителят надникна озадачено:

— Казахте ли нещо?

Уморените председателски очи го изглеждаха изпитателно:

— Ела тук!

— Тука съм си.

— Е?

Счетоводителят пристъпи от крак на крак, почеса си по главата и също каза:

— Все пак има.

— Откъде сидиш? — не повярва председателят.

— Има откъде да се съди, другар председател. Първо на първо ние получихме над сто хиляди лева, нали?

— Получихме, та какво?

— Похарчихме ли ги?

— Май че ги похарчихме!

— Щом сме ги похарчили, — философски умоза-ключи счетоводителят. Изидахме два реда камъни, това все пак е работа. Пък ако вземете да попитате банката в Свищов и я ще потвърди, че в Горна Студена е направена помпена станция.

— Да, обаче отдал „Водно стопанство“ в Търново не потвърждава, защото я няма налице! — въздейхна председателят.

Възъръти се подухна и охлади този път членото на счетоводителя.

— Че да вземем, че да я направим пък бе, другарю председател, от миналата година сме я започнали! От вас зависи.

— Май че от мене! — съгласи се председателят на стопанството и стана да разговори със всички прозорца, запълнати със зората, да понася мирис на пролет!

Д. Хемуски

ТЕЛЕГРАМА

До управителния съвет
на ТКЗС — с. Ресен

Благодарим за вкусната кора на петгодишните ябълкови дървета, които растат по двора на ТКЗС в с. Дичин, Лесицерски път.

Изпълнението плана на гризачите 120 на сто.

Сървеноването противта пред очите на кооператорите.

С поздрав
ДИВОЗАЕВО СЕМЕЙСТВО

ЩАСТИЕ

(Продължение от брой 25)

Ядосваше се, ако някой си ушиеше катонейните рокли. И в птицефермата отиде, защото искаше да бъде първа, оригинална. Нищо, че ще я подиграват — среднистка, а отишла при ко-кошките. Сега за такива като нея пишат във вестниците, хвалят ги, а ония, не-ка си стоят на топлички краи печките. А славата я ласкаше...

Нещо чудно и силно подхвана Радко и го тикна на пред към улицата за фермата. Ще отиде там, при своите, ще се разтуши. Той забеляза в дългото една малка женска фигура, която бързо го настига. Усъкори кратките си, защото не искаше никой да го вижда тъкмо сега.

— Радко, Радко, почакай! Ти ли си? — екна бодър глас и една малка длан потъна в неговата. — Добре дошъл, добре дошъл!

Той разтърси ръката на момичето. Ненце се отпусна в сърцето му.

— Здравей, Данче!

Момичето го разглеждаше весело, любопитно. Радостта преминала в сините очи, като топли, блъскави преплаввания. Но мъхестия и шал снежинките плетяха тънка следа. Отражението от един прозорец се полъзваше върху склончето коса паднало на челото и предаваше нещо зачудливо, развеселяващо на розовото лице. Той почувствува, че ако тя си отиде ще стане добриво и глупаво, както преди и здравът ще оцвети всичко в синия си цвет.

— Ако знаех, че си идваш, щях да те посрещна свежливо се обади тя и

По жицата

(Не е по разказа на Й. Йовков)

— Ало! Кооперация „Метал“! Тук **Ново село** какво става с колеленцата бе, другарю?

— Дадено бе, другарю! Но тези работи не стават така бързо, както си мислите вие. Освен това няма сега чугун, за да ги излеме.

— Чугун ли! Ами нали си донесохме и за вас даже остава.

— Тъй ли! Добре тогава,

утре не, ами в други ден сигурно ще станат.

Минава седмица.

— Ало! Кооперация „Метал“, какво стана с колеленцата на дълкорезницата на ТКЗС в с. Ново село.

— Какви колеленци бе, другарю?

— Как какви, бе, за вагонетката на дълкорезница.

— Чугун ли! Ами нали си донесохме и за вас даже остава.

— Тъй ли! Добре тогава,

— Ах, да, да. Спомнихи си.

—————*

Изгубената „съвест“

С много голяма скорост обходи театраните сцени новата българска пиеса „Съвест“. Рещиха и радановските самодеди да дебютират с нея на Каранска сцена...

О-о, с каква радост приветства съседи каранчани! Голям шум се вдигна около представлението, голяма гласност му се даде.

И ето, че театраната група, в състава на която влизаат предимно учители от с. Раданово, с ръководител Р. Радев, пристигна на 21 февруари вечерта с песни и радостни викове в Каранци.

Салонът бързо се изпълни с посетители. Всеки чака с нетърпение. Дойде определеното време, но... завесата не се вдигна. Стана на 20 часа, мини 20.30 часа завесата все още не се вдигаше.

Едва в 21 часа зад завесата се показа с отчаянолице артистка Юрка Манджиева и поднесе на изгубената „съвест“ — самата пиеса...

Атанас Димитров

Момент, да проверя... Виж какво бе, другарю...

— Такова... там... не са готови.

— А бе, какво ще виждам, по жицата нищо не се вижда, ами кога ще направите колеленца? Срамота е бе, другарю, да ни лъжете толкова време, ама ха-а!

— Я не обиждай бе, мой човек! То това да не е като вашето ори, мели, яж! Ами то се иска да се излезе, стругува, шлайфа, то да не е току тъй, ама работа ха! Като не разбрате нещо, мълчете поне!

След още една седмица и всеки ден след това:

— Ало! Ало! „Метал“, какво стана с колеленца?

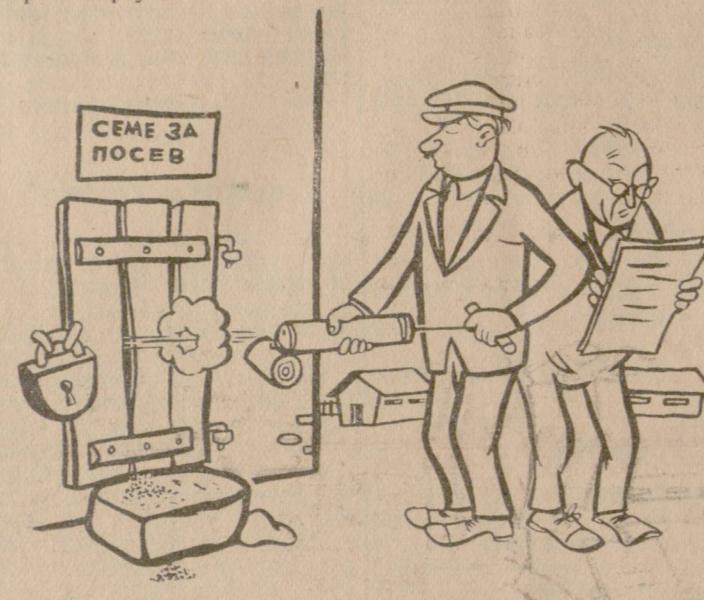
— Кой се обажда, бе? Но село ли е? Момент да проверя! — моментът става минута, две, три пет докато най-после пред очите на новоседци започват да им се върсят колеленца.

Подслушал: Каракалев

—————*

НОВАТОРИ

Кар. П. Борисов

— Пиши го обеззаразено!

Разказ от Милка АТАНАСОВА

неохотно изтегли пръсти от неговата ръка.

— Ти и сега ме срещна — усмихна се той.

Погледна я — малка, закръжена и разбра съсмично, че светлините засияха другояче и онца потъваха в широката необхватна тъмнина с никакво неувомимо, празнично спокойствие.

— Ти накъде? — попита той.

— За фермата.

— Няма ли да отидеш на вечерника?

— Ще отида по-късно. Сега трябва да нагледам завода си — отвърна тя за-кауливо, с непристорен, чист смех.

Тръгнаха. Пред тях полето се губеше в леки, прозрачни мъгли. Из тях като светлини пробляваха светлинки, чуха се гласове. Тя помисли, че ще я изпрати и забави крачките си. В гласа ѝ се прискаха медни сладки тонове, като вълна разляла се спокойно и широко.

— Ти къде ще се заловиш сега?

— Не знам.

— Върни се при нас. Малко ни са хората. Тинка и ти ни остави.

Тя почувствува, че той чакаше да му разкаже всичко и с лека болка продължи:

— Напоследък не ни потъргна. Умряха много пилета. Критикуваха Тинка, а тя никак погледи на всичко отвисоко. Ние без нейно разрешение не можехме нищо да предприемем. И тъй се захвана една не-приятна работа. Критику-

ваха я пак — тя не се явява на събранието. Превърна стаята на гледачите в приемна — там събраше приятели и гости, почитатели. Накрая я схеха от ръководството, а тя казала пред нашите: „Не ме засяга, оженени се и отивам в София“.

Радко неусетно се обади, сякаш даваше отчет пред себе си:

— Разбирам. Работата е само да се прослави, да се ожени и отиде в София, — той иронично се усмихна.

Двамата наблизиха птицефермата. Прозорчето на малката стачка, където спяха гледачите, светеше подкупащо и приветливо.

— Ела! — покани го Данко. — Ше дойдат другарите, ще отпразнуват тук Нова година.

— Ти отива да се събогаш със сняг ботинки. Наведе глава и стесни се обятията.

— Прилича ми, а? И какво е мекичко! — раздава се със смях членът на семейство.

Изтича пред него, завърта се в стаята и го покани да влезе. Хъръмъкът сърдечно сърдечно му. То беше в тази скромна душа на момиче.

— Ах, че е хубаво — провира го между пръстите си, видя го пред очите си. Упрекна го срамежливо.

— Можеш и по-простичко.

— Защо пък, ти и по-хубаво си заслужаваш.

Тя отметна дебелия си вълнен шал, разрила коси, покри ги с тънка наядлова материя, погледна го засияла, после го бутна на настрана и се огледа на прозореца.

— Прилича ми, а? И какво е мекичко! — раздава се със смях членът на семейство.

— Не се притеснявай, ти се ще щади.

— Не се изправи срещу него със залози пръчка.

— Преди тук беше като в музей. Тинка донесе от

ВОДА ГАЗИ — ЖАДЕН ХОДИ

От две-три седмици в хотел „Байкал“ — Елена, няма вода.

След малко гостите един се заинтересуваха за чешмата.

— Да му писнем по една вода, а? — показаха прашните си лица няколко от тях.

— Да му казвате? Защо вода? Боза, боза му майка...

— убедително ги агитираха хотелиерът.

— Не, не, за мене — възрази един от пътниците.

— Тъй де, тъй де за мене...

— за мене слезат в сладкарницата...